

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 5Co/74/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5617207645
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 08. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dagmar Cabadajová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2019:5617207645.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dagmar Cabadajovej a členov senátu JUDr. Miroslava Jamricha a JUDr. Gabriely Veselovej, v právnej veci žalobcu: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, proti žalovanému: Y. L., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Y. T. XXX/XX, XXX XX K. R. - Y., o zaplatenie 1.755,24 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č.k. 20Csp/172/2017-48 zo dňa 10.09.2018, takto

rozhodol:

Krajský súd rozsudok okresného súdu v časti výroku napadnutého odvolaním II., III. z r u š u j e
a vec mu v r a c i a na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Rozsudok okresného súdu v časti výroku nenapadnutého odvolaním ponecháva n e d o t k n u t ý .

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd ako súd prvej inštancie v predmetnom spore rozhodol nasledovne:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 1.282,56 eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 1.282,56 eur od 05.07.2015 až do zaplatenia, všetko v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku. II. Vo zvyšnej časti sa žaloba zamieta. III. Žalobcovi sa priznáva náhrada trov konania v rozsahu 46,14 %, pričom o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.

V dôvodoch svojho rozhodnutia poukazuje na ust. § 52, § 517 Občianskeho zákonníka, ustanovenia zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy, § 497 Obchodného zákonníka, § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. a vykonané dokazovanie konštatoval nasledovné skutkové a právne závery:

Žalobca a žalovaný uzavreli dňa 18.12.2014 Zmluvu o revolvingovom úvere č. 8500096840, na ktorej základe poskytol žalovanému úver vo výške 1.440 eur. Zmluvou sa žalovaný zaviazal celkovú čiastku uhradiť v 42 mesačných splátkach po 45,54 eur. Žalovaný do vyhlásenia rozhodnutia zaplatil čiastku 157,44 eur. Žalobca vzhľadom na neplatenie pôžičky riadne a včas oznámil zosplatnenie úveru dňa 14.06.2015. Po zosplatnení úveru žalobca nevidoval žiadnu úhradu zo strany žalovaného na predmetný úver. Po vykonanom dokazovaní súd dospel k týmto právnym záverom:

Vyššie uvedenú zmluvu uzavrel právny predchodca žalobcu ako veriteľ, ktorý koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalovaný ako fyzická osoba - spotrebiteľ. Z formy a obsahu úverovej zmluvy je zrejmé, že ide o zmluvu, ktorej text aj obchodné podmienky ako súčasť zmluvy mal právny predchodca žalobcu vopred pripravené a dopisovali sa do nej iba konkrétne údaje týkajúce sa žalovaného, pričom žalovaný obsah zmluvy ani všeobecných podmienok nemohol reálne ovplyvniť ani neovplyvnil, čo vyplýva už z ich formy a obsahu. Žalovaný mohol túto zmluvu vrátane obchodných podmienok buď len prijať ako celok alebo odmietnuť. Právny vzťah medzi stranami sporu

založený predmetnou úverovou zmluvou je preto nevyhnutné posudzovať aj podľa zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy bez ohľadu na to, že zmluva o úvere je tzv. absolútny obchod v zmysle § 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka. S poukazom na vyššie uvedené vychádzajúc zo zásady *lex specialis derogat legis generalis*, podľa ktorej špeciálna právna úprava, ktorou v danom prípade je zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, ako aj § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka má prednosť pred všeobecnou úpravou, ktorou je Obchodný zákonník. Je nevyhnutné predmetný právny vzťah medzi stranami sporu posudzovať podľa ustanovení Občianskeho zákonníka a príslušných ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch.

Z vykonaného dokazovania je nepochybné, že žalobca a žalovaný uzavreli dňa 18.12.2014 Zmluvu o revolvingovom úvere, predmetom ktorej bolo poskytnutie finančných prostriedkov vo výške 1.440 eur, ktorý sa žalovaný zaviazala splácať v pravidelných 42 mesačných splátkach vo výške 45,54 eur. Úver bol úročený úrokovou sadzbou vo výške 18,09 % ročne. Konečná splatnosť úveru bola uvedená na 42 mesiacov, ročná percentuálna miera nákladov bola 25,49 % a priemerná ročná percentuálna miera nákladov vo výške 36,30 %. Celkové náklady spojené s úverom boli v zmluve vyčíslené na 2.056,68 eur. Zo strany žalobcu došlo k zosplatneniu celého dlhu, ktorú skutočnosť oznámil žalobca žalovanému listom zo dňa 14.06.2015. V prospech žalobcu žalovaný uhradil sumu 157,44 eur. Súd z vykonaného dokazovania zistil, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere, o ktorú žalobca opiera uplatnený nárok, neobsahuje údaj podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch, a to výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Zmluva neobsahuje presnú výšku toho ktorého nároku tak, ako to má na mysli vyššie uvedené zákonné ustanovenie. Z citovaného ustanovenia jednoznačne vyplýva, že pri stanovení výšky mesačnej splátky mal žalobca v úverovej zmluve presne stanoviť mesačnú výšku splátky istiny, úrokov a poplatkov (oddelené), tak ako to predpokladá (resp. stanovuje) zákon o spotrebiteľských úveroch. Za naplnenie tejto náležitosti nie je možné považovať uvedenie mesačnej splátky bez špecifikácie istiny, úrokov a iných poplatkov. Spotrebiteľ podľa citovaných zákonných ustanovení má právo na informácie o tom, v akej sume splatí samotnú istinu úveru v mesačných dohodnutých splátkach, akú sumu z toho platí na úroky a v akej výške platí tieto úroky.

Navyše predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere zároveň obsahuje nesprávny údaj o celkovej čiastke, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch, a to v neprospech spotrebiteľa. Pokiaľ ide o celkovú čiastku, ktorú mal spotrebiteľ zaplatiť, tak jednoduchým vynásobením počtu mesačných splátok, ktoré mal žalovaný uhradiť, t. j. 42 splátok po 45,54 eur, je zrejmé, že žalovaný mal v skutočnosti zaplatiť celkovú čiastku 1.912,68 eur a nie 2.056,68 eura, ako to nesprávne uviedol žalobca v zmluve. Súd má za to, že v tomto prípade ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah jeho záväzku. Keďže zmluva neobsahovala podstatné náležitosti v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch (§ 9 ods. 2 písm. j), k) zákona o spotrebiteľských úveroch), spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, preto je žalovaný povinný vrátiť žalobcovi len rozdiel medzi poskytnutou čiastkou a doteraz uhradenou čiastkou. Žalobca poskytol žalovanému úver vo výške 1.440 eur, pričom žalovaný z poskytnutého úveru uhradil sumu 157,44 eur. Súd preto žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu 1.282,56 eur a vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Žalovaný sa s plnením svojho peňažného záväzku dňom nasledujúcim po dni vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru dostal do omeškania, preto ho súd zaviazal zaplatiť aj úrok z omeškania v súlade s príslušným ustanovením Občianskeho zákonníka v spojení s nariadením vlády a to tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku, odo dňa 05.07.2015 (tak ako to žalobca žiadal) až do zaplatenia. V čase omeškania bola základná úroková sadzba európskej centrálnej banky vo výške 0,05 % ročne a úrok z omeškania tak predstavuje výšku 5 % ročne ako je uvedené vo výroku rozsudku. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP, keď úspech žalobcu v tomto konaní predstavuje v percentuálnom vyjadrení 73,07 %, jeho neúspech 26,93 % a ich pomer je 46,14 % v prospech žalobcu. Preto súd rozhodol tak, že žalobcovi priznal náhradu trov konania v rozsahu 46,14 %. O výške náhrady trov konania súd rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku (§ 262 ods. 2 CSP).

2. V zákonom stanovenej lehote proti rozsudku okresného súdu v časti výroku II., III. podal odvolanie žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Navrhoval odvolaciemu súdu napadnutý rozsudok zmeniť a vyhovieť žalobe v časti, v ktorej bola zamietnutá, s tým, že žalobca jej prizná plnú náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie. Zároveň si uplatnil nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Vo svojom odvolaní poukazyval na to, že odvolanie podáva z dôvodu nesprávnych skutkových zistení a nesprávneho právneho posúdenia veci, teda podľa § 365 ods. 1 písm. f) a písm. h) CSP.

Ďalej poukázal na to, že dôvody uvedené súdom v napadnutom rozhodnutí sú v rozpore so zmluvou o revolvingovom úvere a so zákonom. Pokiaľ ide o členenie splátok, záver súdu je v rozpore so zákonom, ako aj súdnou praxou. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie NS SR zo dňa 22. februára 2018 sp. zn. 3Cdo 146/2017 a rozhodnutie SD EÚ vo veci C-42/15. Ak súd prvej inštancie konštatoval, že úver je bezúročný z dôvodu, že zmluva neobsahuje rozčlenenie splátky, potom ide o záver odporujúci zákonu. Ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) cit. zákona sa nepožije pri takomto type úveru, ktorý je posudzovaný v predmetnom spore. Taktiež je nesprávny záver súdu o neuvedení celkovej čiastky, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť. Tvrdil, že ide o nesprávny záver súdu. Celková čiastka podľa zákonnej definície je súčet úveru a celkových nákladov. Celkové náklady predstavujú v prípade uzavretej zmluvy úrok a poplatok za poskytnutie úveru. Z toho teda vyplýva, že súčin 42x45,54 eur nepredstavuje celkovú čiastku, pretože ešte k tejto sume treba pripočítať poplatok za poskytnutie úveru 150,- eur. Údaj o celkovej čiastke uvedený v zmluve o revolvingovom úvere je správny a vychádza z použitia ustanovení zák. č. 129/2010 Z.z.

3. Proti rozsudku okresného súdu podal odvolanie žalovaný v zákonom stanovenej lehote.

Vo svojom odvolaní uviedol, že v predmetnom konaní bolo rozhodnuté bez jeho osoby, pričom je chránenou osobou a nemocnou. Rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Nikdy netvrdil, že to posláca po maximálne 20,- eur mesačne, viac dať nemôže.

4. K odvolaniu žalovaného proti rozsudku okresného súdu podal písomné vyjadrenie žalobca.

Vo svojom vyjadrení uviedol, že podané odvolanie žalovaného nemá vplyv na zákonnosť a vecnú správnosť rozsudku v tej časti, ktorou súd prvej inštancie vyhovel podanej žalobe.

5. Krajský súd ako súd funkčne príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané oprávneným subjektom, ktorými sú žalovaní v 1/ - 2/ rade v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario rozsudok okresného súdu v časti výroku napadnutého odvolaním zrušil v súlade s ust. § 389 ods. 1 písm. b), c) CSP a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie v súlade s ust. § 391 ods. 1 CSP.

6. V zmysle ust. § 389 ods. 1 písm. c) CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonal navrhované dôkazy, ak nie je účelné doplniť dokazovanie odvolacím súdom.

7. V zmysle ust. § 391 ods. 1 CSP, ak odvolací súd zruší rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, prerušiť konanie, schváliť zmiera, zastaviť konanie alebo postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci vec patrí.

8. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia, prislúchajúceho spisového materiálu, vyhodnotením toho, čo uviedli v rámci odvolacieho konania strany konania, konštatuje, že zo strany okresného súdu došlo k nesprávnemu právnomu posúdeniu veci.

9. Odvolanie žalovaného prezentuje predovšetkým odvolací dôvod spočívajúci v nesprávnom právnom posúdení veci. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť alebo ak použil síce správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad. Konkrétne žalovaný namietal, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil existenciu obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a to náležitosť podľa ust. § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z.z., t.j. výšku, počet a termíny splátok istiny úrokov a iných poplatkov.

10. Odvolací súd dospel k záveru, že tento odvolací dôvod je naplnený.

11. V zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: výšku, počet a termíny splátok istiny úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v

ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom, s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

12. V zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y).

13. Odvolacie námietky žalobcu sa týkajú okresným súdom uvádzaného „nerozpísania splátky na istinu, úrok a poplatky“, v dôsledku čoho zmluva o revolvingovom úvere nespĺňa náležitosti v zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z.z.

14. V súvislosti s touto námietkou odvolací súd poukazuje na čl. 2 ods. 2 základných princípov Civilného sporového poriadku, v zmysle ktorého je súd povinný rozhodovať v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít. Takouto súdnou autoritou je nepochybne Najvyšší súd SR. Najvyšší súd SR vo viacerých svojich rozhodnutiach: uznesenie NS SR sp.zn. 4Cdo 211/2017 zo dňa 23. apríla 2018, rozhodnutia NS SR sp.zn. 3Cdo 146/2017 zo dňa 22. februára 2018, sp.zn. 3Cdo 56/2018 zo dňa 17. apríla 2018, 4Cdo 65/2018 zo dňa 26. septembra 2018, konštatoval, že „eurokonformným“ výkladom predmetného ustanovenia (§ 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z.z.), ktorý je v danom prípade nielen možný, ale aj potrebný, dospel k záveru, že v zmluvách uzatváraných podľa zák. č. 129/2010 Z.z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ust. § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z.z. uvádza pojmy „výška“ alebo „počet“, či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ je za použitia eurokonformného výkladu možné dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa. Z dôvodovej správy k zák. č. 129/2010 Z.z. v žiadnom prípade nevyplýva, že by zámerom zákonodarcu bolo, aby ust. § 9 ods. 2 písm. k) citovaného zákona sprísnilo požiadavku zakotvenú v smernici, teda to, aby zmluva o úvere upravovala výšku, počet a termíny splátok ako súboru, ktorý zahŕňa istinu, úroky, aj iné poplatky. Podľa presvedčenia dovolacieho súdu zohľadňujúceho aj účel zákona, ktorý je vyjadrený v dôvodovej správe, teda ust. § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z.z. neupravuje požiadavku odlišnú od toho, ako ju vymedzuje čl. 10 ods. 2 písm. h) smernice“. Najvyšší súd v citovanom uznesení uviedol „Vychádzajúc z účelu smernice, právnych záverov vyjadrených v rozsudku, účelu § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z.z. a čiastkových právnych záverov vyjadrených vyššie, dovolací súd uzatvára, že predmetné ustanovenie je potrebné interpretovať tak, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. Pokiaľ predmetné ustanovenie zák. č. 129/2010 Z.z. hovorí o výške, počte, termínoch splátok istiny, úroku a iných poplatkov, je potrebné ho eurokonformne vykladať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke (t.j. istine, úrokom a iným poplatkom) osobitne, ale len ich uvedenie v súhrne ku splátke, ktorá zahŕňa istinu, úroky a iné poplatky“.

15. Vychádzajúc z rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu SR odvolací súd dospel k záveru, že okresný súd vec nesprávne právne posúdil, keď došiel k záveru, že zmluva o revolvingovom úvere uzatvorená medzi stranami sporu neobsahuje náležitosti vyžadované podľa § 9 ods. 2 písm. k), písm. j) zák. č. 129/2010 Z.z., čo robí poskytnutý úver bezúročným a bezpoplatkovým. Na základe uvedeného odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej časti, ako aj v súvisiacom výroku o trovách konania v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci zrušil (§ 389 ods. 1 písm. c) CSP) a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 CSP). Rozsudok okresného súdu v časti výroku nenapadnutého odvolaním ponechal nedotknutý.

16. Pokiaľ ide o konštatovanie okresného súdu v napadnutom rozsudku, že spotrebiteľský úver neobsahuje správny údaj o celkovej čiastke, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť, tak vykonaným dokazovaním uvedená skutočnosť nebola preukázaná a odvolací dôvod bol taktiež naplnený.

17. Vychádzajúc z rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu SR odvolací súd dospel k záveru, že okresný súd vec nesprávne právne posúdil, keď došiel k záveru, že zmluva o revolvingovom úvere uzatvorená medzi stranami sporu neobsahuje náležitosti vyžadované podľa § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z.z., čo robí poskytnutý úver bezúročným a bezpoplatkovým. Na základe uvedeného odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej časti, ako aj v súvisiacom výroku o trovách konania v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci zrušil (§ 389 ods. 1 písm. c) CSP) a vec mu vrátil

na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 CSP). Rozsudok okresného súdu v časti výroku nenapadnutého odvolaním ponechal nedotknutý.

18. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, je súd prvej inštancie viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 CSP).

19. Vo svojom novom rozhodnutí súd prvej inštancie v zmysle ust. § 396 ods. 1,3 CSP a § 262 ods. 1 CSP rozhodne aj o náhrade trov tohto odvolacieho konania.

20. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Poučenie o dovolaní: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 Civilného sporového poriadku, v ďalšom texte už len „CSP“)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 Civilného mimosporového poriadku, v ďalšom texte už len „CMP“).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 Ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)